Зустрілися якось у горах лев з лисом.

— Як ти тут опинився? — питає лис.— Раніш я тебе в наших краях не бачив.

— Прийшов пополювати,— відповідає лев.

— Марні сподіванки! — засміявся лис.— Треба було спершу дізнатися, чи тут є бодай нікчемні миші. Я сам збираюся кидати ці місця, хоч народився й виріс у горах.

— А куди ж ти підеш?

— До Великого Лісу. Чув я, що там удосталь всякої звірини та птаства.

— То, може, разом пополюємо?

— Чому б і ні? Хто, скажи мені, не хотів би мати лева за товариша?

Отож вирушили вони вдвох до Великого Лісу. Спустилися з гір у долину, йдуть полем, коли дивляться — пасеться віслюк.

— Може, візьмемо і його з собою? — каже лис.— Він спокійний і добрий, а втрьох іти веселіше.

— Візьмемо, то й візьмемо,— згодився лев.

Підбіг лис до віслюка та й каже:

— Ходімо, віслюче, з нами до Великого Лісу полювати!

— Дякую! — зрадів вислюк.— Піду залюбки! Я тут в самотині так знудьгувався!

Подалися вони всі разом, розповідаючи один одному цікаві бувальщини. Лев розказував про полювання в далеких краях, лис хвалився своєю кмітливістю, вислюк і собі докидав часом слово, розумне та розважне.

Так непомітно збігав час; дорога видалася їм легкою й короткою.

Назавтра рано-вранці добулися вони до Великого Лісу — густого та темного.

— Перш ніж починати полювання,— мовив до друзів лис,— треба домовитися про здобич. Я пропоную зносити її докупи, а потім поділити. Згода?

— Згода,— відповів лев.

Вислюк теж пристав на пропозицію.

Почали вони полювати. Скоро на галявині виросла купа смачної поживи.

— Бачиш? — мовив лис до лева.— Хіба я тобі не казав, що тут добудеш усе, чого тільки забажаєш?

— Авжеж, добре, що ми сюди прийшли. Але час уже й поділити нашу здобич! Хто це зробить? Може, ти, вислюче?

— Коли я, то й я,— погодився той.

А що був він чесний, то й поділив упольоване порівну на трьох, аби нікого не образити.

— Вибирайте! Кожному по купці!

Лев насупився. Не сподобався йому поділ. Хіба гідно лева, перед яким тремтить уся звірина, велика й мала, діставати таку саму пайку, як і вислюк? Зухвалець цей вухань, та й годі! Як він посмів наносити собі таку купу, коли тут є поважніші за нього звірі? Слід за це його покарати.

І лев зненацька кинувся на бідолаху-вислюка, повалив його на землю, вп'явся зубами й пазурами і гриз, аж поки той духу пустився. А тоді повернувся до лиса та й каже:

— Тепер нас двоє. Поділи-но знову все спочатку і дай мені мою пайку.

Бідолашному лисові кров похолола, як побачив, що сталося з вислюком. Та що поробиш! Заходився ділити. Все, що більше та жирніше, кладе левові, собі ж залишає дрібне та несмачне. І скоро перед левом виросла величезна купа. Друга така маленька, що нічого й їсти.

— Уже поділив, леве,— каже, а в самого серце заходиться із жаху.— Їж на здоров'я.

Лев задоволено облизнувся.

— Чудово, лисе! — засміявся.— Як гарно ти поділив! Але скажи мені, будь ласка, хто навчив тебе це робити?

Лис відповів понуро:

— Хто навчив? Вислюкова доля навчила, леве.

Так уже ведеться, що біда одного стає наукою іншого.